

Sötét van

hogy vagy kérdezi
 de nem várja meg
 úgyis tudja
 szél szalad el mellettünk
 hóna alatt a nyárral
 várhatott volna még
 nyílnak a völgyben a kerti virágok
 de este már sötét van
 holddal világítanak az angyalok
 az ember hazaangyalog
 és üres a ház
 a komor falakra
 csönd vigyáz

HORVÁTH Adél

Párnacsend

komótosan szivárogtál be
 gondolatok és szavak közé
 egy levegővételnek nevezett
 semmibe hangod fehér zajjá
 vált rettentő nélküle a csend
 félek a pulzusom redukálni
 kell de még nem akarom ha
 lehajtom a fejem téged várlak
 szisztolé diasztolé zavarba ejt
 a párna némasága csak egy
 pillanatra nem figyeltem aztán
 a verseimben leggyakrabban
 használt alany már te vagy

Vérzékenység

cserepes az ajkad
három hónapja nem értem hozzád
hiába húzod fel a zipzárt
előttem meztelen maradsz
alkaromba vágod a nemet
és magaddal viszed az összes
fibrinogént tagadom de több sebből -
azt beszélnek már van valakid
falvédőd durva szövetében
még ott fénylenek hajszálaim
a kutyád más nőket megugat
csíkonként szívom a heparint

Eurázsiai - lemez

Távolodó tektonikai lemezek lettünk,
ami köztünk volt nem szakadt el,
azt mondtad, toldjuk meg mindkét végről,
én a hajammal és a zsebkendőimmal,
te füves cigik papírjaival meg
sörösdobozok nyitófüleivel,
így is elérhető a távolság relatív
és abszolút növekedése
a lemezmozgás kiszámítható,
tudtuk előre, az asztenoszféra
gyengése és a litoszféra sűrűsége
miatt alakul ki, de egyszerre kell
mind a kettő: kellettünk,
hogy elindítsunk valamit.
Már túlontúl a távolság,
én a hajamon taposok, te függőségtől
szenvedsz, és bár a Föld gömbölyű,
törvény, egymásnak sodródunk még
én nem vagyok Ázsia, azt hiszem
és te sem Európa.